

Sygn. akt II KK 192/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **A. B.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2022 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 21 października 2021 r., sygn. akt V K 157/21

**uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu dla m.st. Warszawy w Warszawie do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

A. B. został oskarżony to, że w dniu 18 kwietnia 2020 r., w bliżej nieustalonym miejscu, w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 450 zł W. K. poprzez oferowanie za pośrednictwem sieci Internet na portalu [...] ogłoszenia nr [...] do sprzedaży

dysku SSD [...], pobranie pieniędzy przelanych na rachunek [...] i wprowadzenie w błąd, co do zamiaru wywiązania się z realizacji zamówienia, tj. o popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie wyrokiem z dnia 21 października 2021 roku w sprawie o sygn. akt V K 157/21, w ramach zarzucanego czynu, uznał go za winnego tego, że w dniu 18 kwietnia 2020 roku działając w bliżej nieustalonym miejscu na terenie RP, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 450 zł W. K. w ten sposób, że oferował za pośrednictwem sieci Internet na portalu [...] nr ogłoszenia [...] do sprzedaży dysk SSD [...]. a następnie zawarł za pośrednictwem sieci Internet z W. K. umowę sprzedaży przedmiotowego dysku pobierając od niego tytułem zapłaty kwotę 450.00 zł, wprowadzając przy tym pokrzywdzonego w błąd, co do zamiaru wywiązania się z realizacji zamówienia i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie tego przepisu w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym; na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał go nadto do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. K. kwoty 450 zł.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 29 października 2021 r.

Kasację od tego wyroku wywiódł Prokurator Generalny, zaskarżając powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucając: „rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k., polegające na wadliwym uznaniu, że awizowane i niepodjęte w terminie zawiadomienie oskarżonego o terminie rozprawy wyznaczonej w dniu 21 października 2021 roku, zostało mu prawidłowo doręczone i wystąpiły tym samym warunki do rozpoznania sprawy pod jego nieobecność, podczas gdy korespondencję tę wysłano na podany przez oskarżonego jako miejsce stałego zameldowania adres, niebędący jednak wskazanym przez A. B. miejscem jego zamieszkania, dłuższego pobytu i jednocześnie jego adresem do doręczeń, co w

konsekwencji skutkowało przeprowadzeniem postępowania pod jego nieobecność z rażącym naruszeniem prawa oskarżonego do obrony, polegającym na uniemożliwieniu mu wzięcia udziału w rozprawie oraz poddania wydanego wyroku skazującego kontroli Sądu II instancji”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu, bez udziału stron, na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

Jak słusznie podnosi skarżący, z analizy akt sprawy wynika, że zawiadomienie o terminie rozprawy, na której zapadł zaskarżony wyrok, zostało skierowane na podany przez oskarżonego adres jego zameldowania, tj. ul. [...], I. (k. 94), niebędący jednak wskazanym przez niego adresem do odbioru korespondencji. A.B. w sprzecznie od wcześniejszego wyroku nakazowego wskazał jako swój adres: Os. [...], S. (k. 81). W rezultacie zawiadomienie o terminie rozprawy nie mogło być przez niego podjęte i po dwukrotnym awizowaniu zostało zwrócone do nadawcy, tj. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie (k. 99, k. 100). Sąd ten na rozprawie uznał, iż skarżony został prawidłowo zawiadomiony o jej terminie. Rozprawa została przeprowadzona więc pod jego nieobecność i zakończyła się wydaniem wobec niego wyroku skazującego. W świetle tych okoliczności rację ma jednak Autor kasacji, iż A. B. nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy głównej zaplanowanej na dzień 21 października 2021 roku, zatem jego nieobecność na rozprawie nie była nieusprawiedliwiona.

Argumenty przedstawione w uzasadnieniu kasacji są w pełni zbieżne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego prezentowanym w utrwalonym orzecznictwie (m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2017 roku, sygn. akt III KK 424/17, LEX nr 2445786, wyroku z dnia 7 lipca 2016 roku, sygn. akt V KK 187/16, LEX nr 2067792), co pozwala na odesłanie do lektury tych wyroków i ich uzasadnień, bez konieczności powielania celnie prezentowanych tam wywodów. Nie ma bowiem

żadnych wątpliwości, że przepis art. 117 § 2 k.p.k. pozwala na prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego - którego udział w rozprawie nie był obowiązkowy - tylko wówczas, gdy został on prawidłowo zawiadomiony o jej czasie i miejscu. Natomiast nieprawidłowe powiadomienie zawsze rodzi konieczność zaniechania przeprowadzenia rozprawy i wyjaśnienia przyczyn skutkujących wadliwością owego powiadomienia.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as

at]